

Демони абстракціонізму

Триколірні сни, у яких забагато червоного...
Ламаються лінії,
літери сходять на пил
і тиша стає фаворитом у цих перегонах,
та Бог ще не знає,
що він тебе вчора зліпив.

Опудала часу приречено тиснуть на клавіші.
Відсутність речей –
як найвище мірило речей.
Кому в цій пустелі запраглося сили і слави,
коли твоя постіль
щоночі нікуди тече?

Тривимірні сни, у яких не залишилося простору...
свідомість набухне
всіма його «D» і ніде...
Хтось інший сьогодні у тебе притулку попросить
і тень ганчір'Яна
під ноги йому упаде.

Пообіддя в китайському кварталі

Набий мені люльку, віками похилений Буддо...
набий мені люльку провареним маковинням.
В твоєму підвальчику завше до сказу людно.
Ховаються очі – усі бодай щось, та й винні.
А вчора ж комусь обіцяла – не буду, не буду...
Не битимусь лобом об стіни, руками об леза.
Не більше, ніж тричі, зречуся заучених істин.
Та відстань до вчора задовга, щоб просто не щезнути.
Той вічний китаець мене, мовби глину, замісить.
З-під пальців його струменітиме тіло та опій,
і спокій настане, якого деінде дзуськи
шукати... Триматись богів-берегів-утопії
чи просто вдихнути солодке повітря пустки
і дуже повільно розтанути...
Звісно ж, у тобі.

Осіннє небо на трьох

Ані світла в кінці тунелю – ні самого тунелю.
Жовта осінь погрожує дулом тобі з-за рогу.
Залишається час до ранку, наївний неначе нелюб.
І свобода збирати речі, збиратися у дорогу.
І неспокій такий солодкий чи, може, то просто криза...
Криза віку, пошуку, порожнього болем тіла.
Жовта осінь – допоки ішла сюди, манівцями визріла.
Надкусила ті яблучка.
Хотіла–перехотіла.
Все отримала – карти, гроші, в додачу ключі від хати.

*Не соромся, приводь свого хлопця – сьогодні можна.
Предки десь на курорті, ну скільки ж йому чекати?
Слухай, дівчинко,
ну не будь така відморожена...*

Скільки там того обрію?
Лелеки змовчали правду.
Їм іще відлітати. Їх завтра уже не буде.
Жовта осінь приходить – левиця з чужого прайду.
І пухнастою кицькою сідає тобі на груди.

звірі як ми

літо у розпалі жалюзі поляроїди
тиснуть на жалість втискають обличчя в сутінки
нам би – до суті... нам би хоч раз присутніми
тільки не ходять тут звірі такої породи
сріблом позначені білими-білими спинами
трутяться деінде до ніг урятованих ідолів
звірі втомилися лапами міряти віддалі
поміж світами
можеш – тоді спини мене
можеш – люби мене подихом вічного творення
верхніми нотами меншою кров'ю об'їдемо
ми ж не останні ми станемо зайвими бідами
дай мені формулу щастя чи дай мені фору
фору на втечу крізь сонце крізь палені безуми
нам не сховатися – нас годували коливом
ми повернулися, знаєш... і вже ніколи
звірі позначені сріблом у нас не щезнуть

Вчора – ти

Руки зав'язли по лікті у ніч, наче в тісто.
Ніч попід нігтями темним і попід очима.
Пахне лавандою дім, у якому затісно
гратися в піжмурки з тінями,
бути нічим.
Третьою з краю, об'ївшись хмільної блекоти,
йти чи не йти.
У собі пронести, як проказу,
пам'ять. А білка, що колесо це не докотить,
стане тобою.
Казкою недоказаною.
Бути усім, доки мружиться посмішка повні.
Спати – не спати...
ця дівчинка виросте вчора
з куцих спідниць і крадених телефонів.
Дівчинка-лялечка квапиться
з білого в чорне.

прочитання одного ієрогліфу

вуличками старого Токіо
простує дівчина
дівчина в білому кімоно
хто вона?
в неї мечі на стінах
самурайські мечі на стінах
і сакура за вікном
яка цвіте щороку рясніше
щороку чимраз рясніше

у її господині довгі коси
тісно заплетені на потилиці
чорні як пір'я ворона
чорні коси як дихання Фудзіями

мандрівники не знають її імені
прибульці не вірять що вона існує
дівчина купує кошик свіжої фугу
у маленького рибалки на причалі
прямісінько на причалі
мокрому від сліз моря і хлопчика

вона буде чистити отруйну фугу
гострими як сонце ножами
як червоне сонце
що не заходить ніколи
вона буде вдивлятися в їхні блискучі леза
і співатиме пісню
давню пісню про мечі та поцілунки
подаровані забутим самураям

дівчина в білому кімоно приготує суші
в саду знову розквітне сакура
і на її гіллі повсідаються ворони
чорні-чорні повсідаються на гіллі сакури
маленький рибалка вийде у море
добра вода його чекає
і велика риба

о Фудзіямо ти нарешті навчився вбивати
і твій подих так само чорний
як чорні коси
дівчини котра й досі гуляє
вуличками старого Токіо

the Pain is like a God

пилкою болю тебе розітне на шматки
мозок не вдержить керма і зірветься зі звичних маршрутів
певність ілюзій тремтіння землі чи руки
хтось проливатиме пиво, а хтось проливатиме ртуть
прірва безсоння замовлено столик на двох
ти проженеш своїх привидів – правда, не далі за сіни
біль не зважатиме ним прикривається бог
це не жорстокість він просто такий як усі ми
пещені діти

ну майже такий, ясна річ...

світ у долонях як свічку воскову нестиме
бог не за тебе у книзі п'яти протиріч
біль прослизне крізь застави аванпости
голого міста в якому живуть королі
міста кривавих історій що потай готує вендету
певність ілюзій тебе приведе до землі
в іншому випадку болю не стане ніде
внутрішня тиша матерій розчиниться в снах
все повернеться на коло – своє попри те що десяте
біль не беремо в рахунок, зостанеться ти і вона
в пошуку бога якого ніхто не досяг

Шпаківня на розі

У тінях моєї підземки живуть шпаки
такі надокучливі, знаєш... такі барвисті.
Сорока знадвору їм зрідка приносить вісті
здебільшого, правда, торішні якісь плітки

про сир і ворону, про сине чиєсь перо
загублене в лісі,
про знайдену (вкрадену) брошку...
Сорока – злодюжка, її оголошено в розшук.
Шпаки на сторожі, пильнують старе метро

від ранку до ночі – жиріють, збувають час
чекаючи, доки останній вагон просвище.
Тоді повкладаються спати в пухке гніздовище
(*ті двоє, що скраю, літати навчили нас*)

Насправді ж то ми їх навчили, що їх – нема...

Прокинуться першими – сірий і той, що скраю.
Летить, пташенята, сьогодні я вас відпускаю.
Ви справжні, повірте.
Несправжня лише зима.

Ватага шпачина стоперо хитне крилом
і щезне у світлі.
Завіє ранковий потяг.
І тільки підземка згадає, що буде потім...
а потім забуде, тому що усе було.

на озеро Чад

засипаючи білим стежки до моїх долин,
до червоних моїх долин,
де глина ще просто глина
де каміння на хліб обертає крилатий млин
і жирафи додому бредуть мілинами

повз круті береги та барлоги старих богів,
що заснули на триста літЖ
шалено короткі триста
час потоншає раптом як дошка соснова і
на долоні дитячій розсиплеться тирсою...

затуляючи вікна – дзеркала тісних кімнат
що триматимуть світ,
коли згасне останній промінь
коли вичахне тиша – її понесе луна
щонайдальшими закутками інсомнії

загортаючи в хутро оголені сні дерев
їхні спини у шрамах і звихнуті передпліччя
йде від мене
до мене
з собою мене бере
ця зима переповнена снігом
і трохи відчаєм

балада про птахолова

– *ціпу-ціпу, гулі-гулі...*
птахолови в'яжуть сіті
птахолови йдуть наліво, на далекі-дальні лови
їм не спиться
онде зорі догорають передсвітні
то не зорі, а заграви карамельно-кольорові
протікають піднебессям і стають потроху димом
що на схилах ляже п'яно, як перина чи полуда
птахолови йдуть, а слідом він клубочиться за ними
та не встигне, стане снігом і розтане до полУдня
алебастрові стожари як скрижалі неказанні
розговіються та зваблять найвродливішу із гурій
наберуть напитись трунку з річки темного бажання
нерозважливі обранці – оборонці білих мурів
бій скінчиться не почавшись
згасне спалах ясно-криці
колісниця котить шляхом, шляхкотять шорсткі сувої
а коли остання миля намотається на спиці
птаховол піймає пташку
карооку синю пташку
божевільну вільну пташку...
їх нарешті стане двос

те, що після тиші

якось довшає день і теплішає дихання Бога
чи не завтра в саду набрунькуються пагони вишень
пережито сніги
перестелено постіль і вище
твого неба для мене уже не знайдеться нічого

а нічого й не треба
і нікуди більше втікати
заплелися у вузол дороги – либонь, на удачу
ти так довго ішов навмання, невгамовний шукачу
так багато себе розміняв на червоні дукати

так любив і втрачав... аж до сірого стерлися грані
поміж білим та чорним, і сіре набило оскому
хтось невидимий справа просив:
– *Повертайся додому...*
хтось далекий чекав, запаливши вогні у тумані

шаленіли вітри, але світло уперто не гасло
мерехтіли екраном життя непрочитані титри
час і досі біжить у скляному полоні клепсидри
тільки ти не зважай – ми з тобою давно понад часом

бо ж ніхто не повірить мені, якщо ти не повіриш
бо нічого не треба – ні слів, ані звершень чи зречень
бо мовчання уже не лякає...
лягає на плечі
наче хутро якогось прекрасного ніжного звіра

малярство і янголи

захляпані фарбою руки старого митця
на розі Музейної він продає свою душу
на розі скорботи усмішка не сходить з лиця
останні таланти на зимну бруківку витрушує

з дірявих кишень у побитому часом пальто
полотна і пензлі – то весь його статус і статок
Художник...
сьогодні його не образив ніхто
сьогодні він просто німий поціновувач статички

на подив і посміх юрби що кипить зусібіч
в рудому потоці глевкої на смак теракоти
не річ у собі – далєбі знеособлена річ
йому не цікаво куди вона покотом котиться

не зваблений світом зрєктися тюрми чи суми
чекає терпляче і форма стирає кордони
і муза приходить як дівчинка років семи
кирпате дівча
котре він буде кликати донею...

* * * * *

Чи то полум'я гасне, чи лихоліття
розташовує тіні в кутах осель...
Чорний янголе, страднику невеселий,
надягай свої крила.
Пора в політ.
Надягай свої маски, лукавий майстре.
Ким ти будеш сьогодні – кому на зло?
Все минеться і зітреться позолота,
тільки міцно за плечі мене тримай
і дотримай обітниць, аби не вирва...
щоб не вирваласьь.

Острів семи шляхів,
де співає відлуння на суахілі,
перетвориться завтра в голодний вир.
Та засмокче, крім тебе, столітню тишу...
Я зостанусь на березі, хтозна-де.
А коли у глибинах заплаче демон,
чорний янголе, знаю – то будеш ти.

Не покараний. Просто забутий часом
у найдальшій країні ойкумен.
Помолися.
До Бога або до мене...
Вся провина у тому, що ти мовчав.
Хай мовчання розтане.
Пливи і дихай.
Нас пробачили, чуєш? Послали знак.
Я вже поряд, я довго ішла сюди.
А тепер ти повинен мене впізнати...

з того що не...

безвітряно
 вечір
 нікого
 і ти – ніхто
 і котиться, котиться, котиться тиша по колу...
 а десь за рікою
 кленовий
 тече місток
 на іншому березі
 ти
 не бувала ніколи
 на іншому боці
 безсоння
 де все дарма
(іди не іди – до початку кінця не дістатися)
 не гралася в піжмурки
 з вітром
 його ж нема
 міцніш за канати
 тримають закуття кімнати
 і є тільки вечір
 нікому
 і ти – ніхто
 ні дна, ні причалу
 кружляєш, кружляєш по колу
 ще трохи
 вже скоро
 почнеться великий потоп
 забудь про ковчеги...
 ти маєш надійного голуба?

Спекотний тутешній асфальт

Біле місто клубочиться, кублиться, б'є навідмаш
 Я від нього ховаюсь за шкельцями кольору хаки
 Я не вписуюсь вперто у цей мілітарний пейзаж
 забуваю паролі, втрачаю прикметні ознаки
 Щоб не втрапити в пастку застінок безвихідних стін –
 прокрадаюсь і млію від страху, як пійманий злодій
 На мовчання моє несподівано падає тінь
 коматозної тиші підземних його переходів
 Я прибулиця ЗВІДТИ
 Чужа і відчужена ним
 Не мені тут горлають балади прокурені панки
 Люди в чорному прийдуть. За мною припрутьця вони
 А про те що опісля – не треба питати циганки
 Міа мадре!
 Ця матриця справжня і тягне своє
 Їй відомо усе – навіть час потенційної смерті
 Біле місто мене відшукає, а потім уб'є...
 та спровадить подалі в тісному вагоно–конверті

Ігри світла

Падай!

Підкошений перепадами температур,
коливаннями курсу валют
чи теорією випадкових чисел...

Падай на землю,
щільно до неї грудьми притиснувшись,
і слухай таємний голос,
таємний голос із плодоносних її глибин.
Земля говорить. Вона говорить з тобою.
Слухай же!

Про сон мільярдів личинок
і коріння мільярдів дерев –
*усі вони мріють бути метеликами
наступної неминучої весни.*

Про бабуню на розі
та воронячі гнізда у верховіттях каштанів,
про далекі шляхи і колодязі на перехрестях.
Земля розкаже тобі.
Можливо, тобі останньому...
неіснуючу ложку свідомості перекресливши.

І ти згадаєш,
неодмінно згадаєш усі ці речі.
Навчись називати їх правильними іменами -
байдуже, що деякі з них є небезпечними,
а деякі вбивають на відстані.
Ти все згадаєш.

А доти... Твої дотики будуть марними.
Гнучким леопардом з-під ліжка вистрибне вечір,
вистрибне вечір фіалкової неприсутності,
гулятиме стелею.
зводячи нанівець будь-які спроби наближення.

Дихати стане важко,
дихати майже нестерпно стане в палаті -келії,
майже нестерпно захочеться жити – а радше вижити.
І ти нарешті збагнеш - пора повертатися, милий .
Пора додому тобі.
Додому пора...
Падай!

* * * *]

У пилатів нашого часу
руки пахнуть цибулею й цигарками
(або оливками і кокаїном).
Та ще зовсім трохи –
чужими
великими
проблемами
(*хочеш–я–їх–тобі–влаштую*)

У пилатів нашого часу бракує часу,
ніколи гратися в правосуддя –
нехай собі світ живе,
як уміє.

Нудить від їхніх вироків маленьку фею
в подертій шовковій сукенці.
Вона витягує автомат і йде на ринок –
відстрілювати
корумпованих міліціонерів,
знахабнелих бабусь,
торговців дощовими черв'яками
(*п'ятнадцять гривень за кілограм!!!??*),
лисих чуваків у темних окулярах,
інших підозрілих типів.

А потім, звісно,
маленьку фею піймають.
Навіть посадять – та їй начхати
на слідчі ізолятори–зали засідань–протоколи,
на релікти цього паперового
правосуддя.

Бо всім керують
пилати нашого часу,
у своїх гарбузових каретах,
запиваючи картопляні чіпси
пивом або амброзією.

Імператриця ілюзій

Сто перший з твоїх коханців зійшов на пси
не плач, Мессалино – і прощення не проси.
Трояндами пахне могильна його пітьма,
до півночі яму копала сама... Сама.
Жалобу заплівши у вузол до чорних кіс
лети, Мессалино – крізь небо лети навскіс.
В'юнка, наче юнка, і древня, немов бурштин...
ти мариш і досі – отим, що такий один.
Високий чужинець із соколом на плечі,
віками шукає від раю свого ключі.
Танцюй, Мессалино, видушуй зі себе сміх
Сьогодні той лицар тобі упаде до ніг...
і хто ж йому винен, що осінь... що ти – не та
сковзнеш і зоставиш в долоні шматок хвоста.

Пекельні неточності

Параболу існування
на дошці в аудиторії
накреслить - не зовсім точно - старезний *професор N*.
Історія всіх розсудить,
а потім усе повторить,
складе кістяки на купу, не згадуючи імен.
Бо вчити – кого їй вчити?
Тут знають усе та більше
про сенси,
секрети сексу,
про бізнес, війну і про...
Втікає від себе місто,
це місто невдалих рішень,
заклавши кіло тротилу в залюдненому метро.
Скасує закляття шісток –
зіграє простими числами,
за вікнами чорно-білий червоним прорветься світ.
Так мало для щастя треба –
сигара, сорочка чиста...
і щоб перебіг дороги не чорний, а білий кіт.
А вдома – горілка з льодом
і пара м'яких пантофель
полегшать вечірній пошук
наступної із віддушин...
Своє відлітав професор –
знудьгований Мефістофель,
спаливши останні крила в багатті пропащих душ.

Кавер–версія нас

Бачиш – тіні?
всього, що було – загуло
поторочі, закутані в простирадла.
Кошенятком скрутилось на припічку *зло*,
турбувати його не радила б.
Хай проспиться.
Бо ж понеділок і тече.
А тим часом давай-но збирати речі
Все проходить, дитинко.
І це пройде,
бо на жовте давно приречені
ці зелені світи – озера летючих риб,
де у небі світило – найбільша риба.
Час у вирій.
Злітають вони – «на три».
Нам зависоко – не підстрибнути.
Нам багато не треба – квиток та й квит
не у вирій – кудись північніше...
Та в яке не заглянь із дзеркал кривих,
завжди будемо трохи іншими.

Листопад починається з Хелловіну

Жовта ріка.
Я бачила її стіни.
Я була там.

Довгі холодні стіни,
майже як руки.

Танцюйте, білі ведмеді –
під музику барабанів.
Вам дістанеться хороша риба,
відгодована м'ясом утоплеників.
Зовсім свіжих,
вчорашніх.

Вам не дізнатися, як воно –
здихати від холоду.
Корчитись на мармуровій стелі
в обіймах ріки.

Пообіцяй мені землю –
ти,
лукавий боже вітрильників і акул.
Я повірю.
Дозволь мені берег.
Дозволь зійти.

Справді – саме цього...?
Тут.
Хтось.
Жовта ріка тримає міцно.
Їй не звикати
вдавати із себе землю
берег
бога
мене.

Ув'язнена замку ІГ

Отож бо – погана. Ще гірша, ніж ти...
мандрює завулками, руки в кишенях –
сестричка, що стане для когось мішенню.
Приручені Землю не вдержать кити.
Покличе – але не прийдуть оглашенні.
Порода.
Пороблено тисячу бід.
Наїлася яблук, вколола мізинець,
а їй хоч би що.
Непутяще не згине.
Мірилами часу – паркан і обід...
Та карти, недбало потерті на згинах
спровадять на світло з глибокого дна.
Всміхнеться.
Достоту, як Мона да Вінчі.
Навіщо було зазирати у вічі?
Вина нічия, але винна – вона...
Безсоння? Сьогодні ти спатимеш вічно.

апостоли жовтня

лантухами опалого листу
засипано траси й тераси
багряниця слідів
що залишили звісно ж не ми
там де падали троє чи триста
шаблезубих тигрОвої раси
на окраїнах неба калиново течуть дими
і нема особливого змісту
пити каву точити ляси
краще вірити
в чапліна
бога комедій німих
чи в кастети а чи в кастаньети
чи у святість самозгорання
час намотує душі
наче пасма на бігуді
не спинитись і не зупинити
хай ця осінь ранимо–рання
але чорт забирай ми ще й досі такі молоді
ненадивлені всім непрожитим
і неволя як воля остання
не втопитись
не дихати
просто
іти по воді

Тасмниця одного оригамі

На долоні в Бога танцюють білі журавлики...
ті самі, що в пелені приносять малих людей.
Ті самі, що навчилися варити кашу в глечиках
і розмовляти японською.
Їм не треба піклуватися про завтрашній день,
та хоч би й треба – вони танцюють.
Довгоногі, смішні, цибаті –
янголи тихцем піджартовують,
а, може, потроху й заздять – іще б,
на долоні в самого Господа...
Не кожному так щастить.
А внизу – осінь.
Внизу – димує спалене картоплиння.
Чи, може, то стратили останню відьму
в глухому поліському селі...
Бо як же інакше – неврожай.
Але навіть якщо хтось і винен у цьому,
то вже з певністю –
не журавлики.
І Богу про це відомо. Нехай танцюють.